This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

2116
f. 1

$^{5}/_{28}$	7	35	Brotleng…
$^{6}/_{49}$	4	24	7 og 4
$^{11}/_{196}$		11	en nýju teljararnir

94. Fleiri dæmi í tölum:

— $12^{3}/_{4}$. Þarf að gjörast samnefnt.

12

$^{5}/_{6}$	10
$2^{3}/_{4}$	9
$5^{1}/_{12}$	1

2) $\frac{6,\ 4}{3\ \ 2}$ $2 . 3 . 2 = 12.$

Hèr eru brotlengjararnir ekk

7

$6^{1}/_{8}$

$50^{7}/_{8}$

Hèr verður að taka 1 til láns af heil… sá 1 er $= {}^{8}/_{8}$, svo $^{8}/_{8} - {}^{1}/_{8} = {}^{7}/_{8}$ … $- 436 = 260$; verður því mismun…

Þegar þannig ekkert brot er í *minuen*… aga teljara brotsins frá nefnara sínum, 8 — 7 = …narann undir.

24

$28^{2}/_{3}$	16
$94^{7}/_{8}$	21
$23^{19}/_{24}$	19

$3 . 8 = 24$, Samnefnari.

Hèr verður og svo að taka 1 t… hann hafa sama nefnara sem … er þá $^{24}/_{24}$; þá gjör 24 — 21 …ær sem taka þarf til láns, og brotin eru orð…t að draga *subtrahendusar* teljara frá samn… teljara *minuendusar* þar við, ef hann er n…

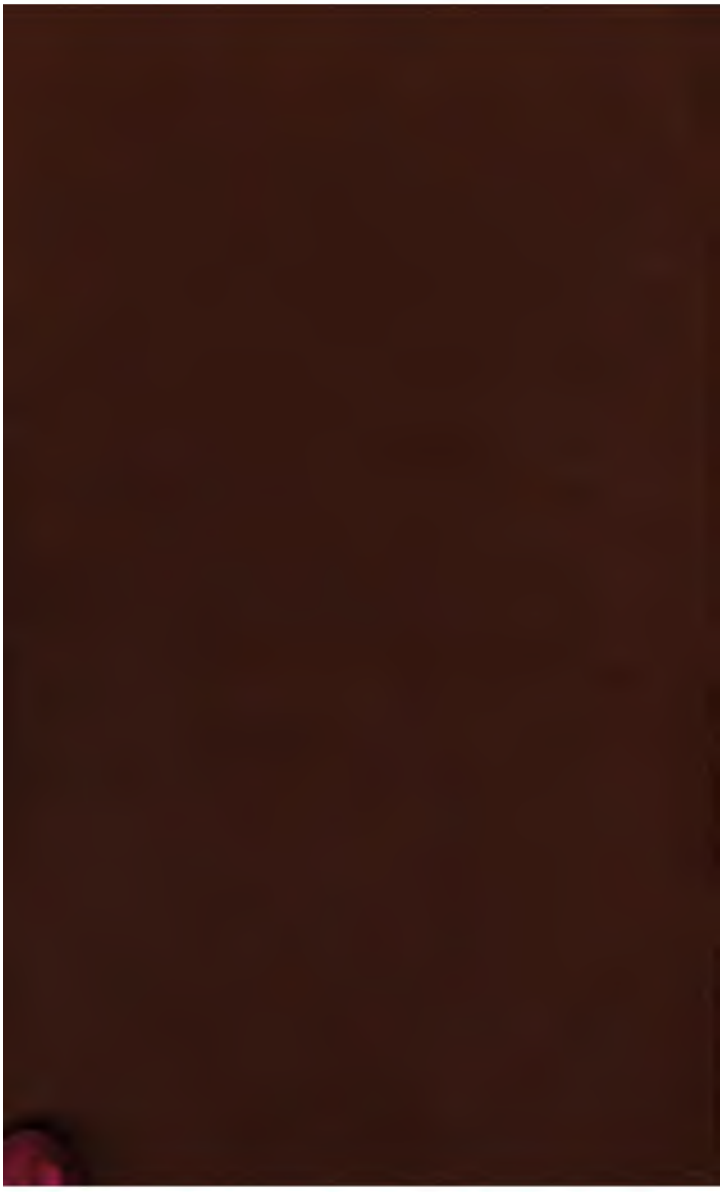

Æfe Eggerts Olafs Sonar,

Vice-Lögmanns

Sannsögn og Audtrun

á

Islande.

Hrappsey, 1784.

Prentud í því kóngl. privilegerada Bók-Prycterie, af

Gudmunde Jons Syne.

dege her vid Land. Prir Menn adrer vóru enn til Lids fengner, Gudmundr Gunnlaugsson, Gudmundr Jonsson og Jon Porsteinsson.

Sidann geck pad Fólk har á sem flytiast fylde, var har fyrstr Herra *EGGERT OLAFSSON* Vice-Lagmadr, pá hafde Hann lifad 41 Ar og 6 Mánade. " Hann var med hærre Monnum at vexte, heldr graunvaxenn at pvi Skape, Herda mikill, ecke miog hár i Sesse. Hendur Hams og Armlegger vóru mikler i Lidum og sterkleger, Hann var rettvaxenn og fliótstigr i hvors Dags Framgánge; I Andliti var Hann liósleitr og grannleitr hafde i Esku biart Hár, sem pá var svart orded, Brúna Hár hafde Hann dockleit, enn Skegg Hár hvit, sem Hærur verda segurstar, Ennid var mikid; Ofan til vid Gagnaugat vinstra, var Hann sedder med liósgulum Dóla, sem nockrer Menn kalla Valbrá. Hann var sagreygdr og nockud fasteygdr, Nefid var i meira Lage, Lidr á i Midiu, og nockud nidr búgt, Kiálka-barden hvass, Hakan stut og atdregen, allt var pá

And-

Andlitid, utan Vetra, jafnt vid sig; Hann var hyggelegr Madr i Tillite, alvarlegr, og hó lifsmannlegr; Hañ var gyldr Karlmadr til Burda, Manna lettastr, og so fræknenn hvad sem reyna skylde, at fæster jafnudust vid Hann, brattgengr var Hann i Fiall og Kletta, Fuche Hañ opt til Þess at taka á Sinne Observations Reisu. Hann fór hradara á Ondrum, enn nockr Madr mætte fylgia Honum á Hlaupe."

Añar Madr geck þar á Skip Frá *JNGEBIORG*, Kona *EGGERTS*, Hun var þá nær hálfsertug, vel Hun med minne Konum bædi at Hæd og Þyckt, liósleit miog i Andlite, og ecke þyckleit, nett Kona og kvennmannleg, hæferst og siteldt vid alla Menn i Umgengne; Þferbragd Hennar bodade einasaman Högværd og Liúfstynde.

Pridie Madr var Ofeigr Vernhardsson Studiosus 22 Ara, langr Madr, fel-leitr, nockud ósterkr til Burda og Heilsu, enn Námsmadr og vel hvass i Skilninge hædi til Lærdóms og Skáldskapar, og Ritare gódr. Hafde hañ verid Þienare *EGGERTS* á Heimi Vetre

Fiörde var Valgerdur Jonsdotter, 17 Ara gomul, Piónustu-Stúlka *INGEBIARGAR*, velsidad Ungmenne: Hun var so framvaxta Mær, at á Peim Alldre jafnadest hun at Verte vid flestar roskinar Konr, og nærre Pvi var hun jafngorfugleg i Pín Handyrdum, sem hun hafde numed. Ei vóru fleire Menn á Skipinu, enn Pesser átta, sem nu vóru talder. Annar minne Attæringr, sem *EGGERT* átte sylgdeft med, á honum vóru 4. Menn

Bæde Pesse Skip logdu frá Lande *Keflavik* Pann 29da. Maji Pegar Sól var i Utnordre. Allann Pann Dag var Logn og Hita Svækia, og ókudu marger Byriar, heldu bæde Skipen fyrer framann *Raudasand*, sudr i *Sker*, og lendu tu Par um Ellding Nætr. Fleskaker fóru Pá á Land, og Konurnar lika. *EGGERT* Eggmadr tók Par nockrar Burni-Rætr blómgadar, og liet bera á Skip handa Konunum at hafa af, ef Peim yrde Ogladt á Sionum.

Um Pad Mund er Peir lendtu i *Sker*, sáu Menn Vedrabrygde á Lopte, drógu upp Myrk-

va og Mistr úr *Gilsfiardar* Botne og *Breida-fiardar Daulum*, lika var þá nockud fared at hvessa, þo ei meir enn so, at Fiskemenn voru úr *Skor*, og eins frá *Siglunesi á Bardastraund* sudr undan. Þá tóku tveir *Skorar* Menn til Orda: Þad berra være Ferdamonnum at bida þar nockud fram á Dagenn. Løgmadr leitade Rads vid sína Menn. Þesser sem nýkomner voru yfer Fiordenn løgdu misjafnt til, enn í því kom þeim ollum saman, at þeir vilddu af Stad fara, og ecke bera af Skipunum; frú *INGE-BIORG* fóste þess og miog, og kvad sier myndi leidast Biden. Þeir sem voru þá í *Skor*, sögia Løgmadr hafi sagt: **Vid skulum fara í Guds Nafne, þeir hierna, vita ei betr hvad fært er, enn vid.** Gengu þá aller á Skipen og lietu frá Lande; Var enn hægr Byr Austnordann, setteſt Løgmadr at Stiórn. Þá vat skamt faren Sól, er þeir løgdu á Fiordenn, þann 30 Maji 1768.

Þegar þeir voru komner, sem svarade Bi-ru, undan Lande, þá tók mieg at hvessa og dim-

da i Jördenn, enn dockte Lopt. Hid minna. Skiperd felde þá Segl, andaſde uñ Stund, og ſnere aptr upp i *Skor*. Paſſer sán, þad ſtadſt til *EGGERTS*, at Hañ fat vid Stiórn ſenn fyrr, bar Skip Hanns fraũ hiá heim, hángad til þad hvarf, nema Segled eitt, og ſidann allt ſamañ yfir i Fiardar-Diúpuma. Fleira vita Menn ei til þeſſa optnefnda Skips. Þennañ 30 Maji, giorde allra meſta Stórvidre og Oſúd á *Breidafyrde*, og var hvort tveggia at vara allt fraũ uñ midiann Aptan. Þottuſt gamler Menn ei hafa ſied ſo miked Hafrót; Enn þad biargade Fiſke-Bátum ſem róed hofdu, at ſtrax ſneru aptr, og voru komner til Lands fyrer Dagmál. Þanneñ miſtum vier hañ Landz-Mann vorn, á beſta Alldre, ſem á heim Tima þotte einhver liklegaſtr Madr til Gagns og Sóma ſinu Fodurlande.

Nu er *EGGERT* horfinn, enn af hvi þad fer ei at Verdleikum at med Honum hverfi Þ[illegible] Hanns, ſo hin ókomna Old vite ei Grein á heim Manne, ſem i alla ſtadi vered

henne

hanns Sarfr, þá mun nu sagt verda um Skapsmuni Hanns og Athafner, þvi áðr er sagt um Yfirlit Hanns, hvílíkr hann var, er Menn litu Hann sídarst.

EGGERT var Madr stoduglyndr, nockud Ahyggiusamlegr, enn þó gladvær daglega. Vid Sorgar- edr Glede-Tídinde sá Honum eingenn bregda. Vid smáar Afgiørder Manna var Hann nockud ákafr, enn Manna stilltastr, ef Honum var miked tilgiort, og var Hann þá nockud-sáldr. Þegar Hann sagde Meining sína, var Hann einardlegr og nockud seintaladr: Vidkvæmr ef Honum var tilgiort í þeim Efnum sem snertu Sóma Hanns og Virdingu. Bædi í Klæda-Burde, Mate og Drycke var Hann meste Hófsmadr: Þeim sem Hann visse at ecke vóru Ómusu-Menn gaf Hann alls ecke þó þeir beiddu, enn hinum sem rett vóru til þess komner gaf Hann orlátlega, og opt óbeded. Ættrækenn var Hann, og hvar Hann kom því vid, leitade Hann Frændum Sínum þeirra Menningar, sem þeir vóru hæfir til, ei vanda-

 lúst

laust hvad Hann sier vera vid þá, sem ecke vilda til góds skipast. Hann var sá Reglubundenn í Hattum, ad ei vilde Hann lída nockra Umbreyting, í hvors Dags Athúnade, Jdn eda Tímaskipan. Hann elskade miog sitt Fodurland, og vilde alldrei samþyckiast heim, sem annadhvort, hotudu Landed, eda leitudu sier Fiár og Frama med þess Skada. Ollum nýum Uppáfinningum, sem gagnlegar voru, heldr Hann á Lopt, hvor sem færde Honum þær, og giætte sá sínt af eigen Reynslu, Nytseme þess er hann hafde funded, feck hann stundum Umbum fyrer Oll Præjudicia Almúganns, edr annara Manna rángar Meiningar og Einþyckne, leitadest Hann jafnan vid at uppræta, eñ sóna Mönnum annad fannara. Alla Æfi var Hann fiarlægr Þrætum, og Afskiptalaus var Hann um Deilr Manna, nema hvar Hanns Tilhuganngat valded Sáttum.

Á Hanns 4 síðarstu Árum, hafde Hann fenged mikel og þeckianleg Sinnaskipte. Hann hafde frá Ungdóme studerad Philosophie, helt

Hann

Hann þá miked af þeim Hyggendum, hröfuðu Heims-Speke̊nne og Fullkomlegleika hennar Dygda, rett eins og Hanns Hugr myndaðe sier þá, enn sídan tóku þeir at verda Honum gruns samer. Hann fór at lesa Helge-Bækr, heldst vors DRottenns JEsu Christs Nya Testamente, sídann Skrif þeirra sælu Manna, Luthers, Arndts, Skrivers, Frankens og Reuters, sem þá voru vid Hendena. Uppfrá því tágde Hann því minne Virding á Heims-Speking, sem Himen-Speken hafde upplýst Hann betr, enn hinn kunne at giora. Alla Daga sína hafde Hann trúarkenn Madr verid, vandlátr ad Helgehalde og Gudz Þiónustu, hvad Philosophien og sá kenner, enn þad kom nu af helgre Grundvelle og ædre Rokum. At þetta sie Sannleikr, bera gloggast Vitne um Hans sídustu Kvedlinger, einkum Psalmr einn, sem er acrostichis epter Nafne Hanns, og Hann giorde á sínu sídasta Ári. Ei sídr er þad merkilegt, at hier um 14 Dogum, fyrr enn Hanns missti seinast, ordte Hann Kvædi þad, sem Hann kallade Endr-Kvidu, edr Palinodiam, til Á-

Áfyrtunar allra ſíña veraldlegra Kvaeda, telr Hañ þar upp þá Breſte, ſem Hañ ſiálfr fañ á heim, greiner Hañ þar líka, hvad ſig hafi vilt til þeſs at gera ſuun af hñ, eñ gánga út yfir Takmerk í odrum. Bædi Pſalmriñ og Kvidan eru til, med Hañs eigen Hende og Áſtale þegar Hañ giordi þaug.

Nu ſkal þeſs geta, er Hann tamde Sier meſt: Strax frá Barnæſku var Hann ſettr til Studeringa, og vid Lærdóms Menter ól Hann allann Aldr Sinn. *Latin*ſka Túngu lærde Hañ hiér í *Skálholts* Skóla, og ſo miked af *Grik*ku ſem þar var kendt: Erlendes lærde Hann *Dan*ſka, *Sven*ſka, *Þyd*ſka, *Engl*ſka og *Fran*ſka Túngur: Um þad Leite Hann kom til *Islands* 1760 var Hann farenn at læra *Italien*ſka og *Portugiſi*ſka Túngu, vard Hann vel ſkiliande þá fyrre, en hina midr. Hañ ſtuderade mieg ſornum Frædum *Dan*ſkrar Túngu, edr Antiqvitt. Patriæ, og hvad lángt Hann hafi komeſt í þeirre Ment, ſýna þaug Skrif Hanns, ſem enn eru til. Eiñ hálærdr Landsmadr vor í *Soröe* Herr Profeſſor Erichſen, ſem Honum var kunnugr frá Æſku, gefr Honum ſanngiarnlegann Vitnisburd í ſíñe Bók om *Islands* Opkomſt § 72. Skrif

Skrif Logmanns Eggerts Olafs Sonar

eru þesſe hin helſtu.

I.

Philologica, & ad Antiqvitt. Pertinentia.

1.) Collectanea vocum, Sententiarum, rerum Memorabillium, Chronotaxeos, & fleſtollum *Islandi*cum Sogum, og odrum Antiqvitæter, var þad Underlag til Philoſophiam exemplarem Veterum borealium, ad hiſtoriam, pro fundamento Lexidii, ad illuſtrationes in Oeconomia & Phyſica. &c. 6. Tomi in 4to. jam deperditi.

2.) Regiſtr og Formåle yfir Eddu Codicem Regium, um Uppruna Eddu og hennar fleire Auctores, og um marga Oddua. etc. deperditum.

3.) Stutt Alldafars-Bók, eda Annalar fra *Islands* Bygging, einkum uppá Revolutioner, Hondlan, Log, etc. med Synchronismo ut adura Landa Historium. deperd. nema sie i Danskra Manna Hondum i *Kaupenhafn.*

4.) Theologia Gentilis Populorum Septentrionalium Systematice proposita.

5.) Vocabularium Islandico Latinum, nockra vandra og óveniulegra Orda, hier um 10 Arker.

6.) Glossarium Gallico Islandicum. deperdit.

7.) Glossarium Anglico Island. deperdit.

8.) Glossarium Germanico Island. deperdit.

9.) Vita *Olafs* Hvita-Skáldds og *Sturlu* Løgmanns Bródr hans, item latinsk Versio Vitæ *Olafi* Hvita-Skáldds. deperdit.

10.) Goeiner útdregner úr Fragmento *Isodori*, contra Judeos, i peirre gomlu lingva *Theodisca*, sem er skrifad nærre fyrer 900 Árum, med hvi vilde Hann sýna, at Túnga Nordrlanda hafi verid hin sama sem hin gamla *Theodisca*, herum 8 Arker. deperd.

11.)

11.) Uteleggíng og Annotatr uſ. Heims-Kringlu *Snorra Sturluſonar*, ſeyned fraam at *Haralldz* S. *Sigurdarſonar*.

12.) Tentamen & Clavicula Geographiæ Veterum Septentrionalium. — deperditum nema lijtel Excerpta þar.

13.) Rettrits-Bók *Islendinga*, þg annad Agrip þar uf, ſem frá Auctore ſialf Hr. Land-phyſicus *Biarne Paulſen* 1762.

II.

Philoſophica, Moralia, Politica.

1.) Greiner vtdregnar uf *Balthaſar*, Gracians l'Homme de Cour. Hier um 8 Arker.

2.) Harma-Tolr epter *Loviſu* Drottningu, þrycktar i *Khafn* 1752.

3.) Harma-Tolr epter *Gudmund Sigurdarſon*, þrycktar i *Khafn* 1755.

4.) Brúdkaups-Sida-Bók, med Formálum Saungvum vid Minne.

5.) Excerpta i *Norrænu*, meſt um Philoſophiam Exemplarem vr *Livii* Hiſtoriis; vr

Senecæ Bók um Velgiørder, og ur *Plutarcho* um Laga-Setning *Licurgi*. deperd.

III.

Physica, Mathematica, Oeconomica.

1.) Enarrationes Historicæ um *Island*, Pars I.ma pr. 1749. Pars II.da er til Opt.

2.) Disqvisitio um Superstitiones Circa ignem Subterraneum, hier af prycktar 2 particulæ, loco disputationes, pro Coll. Borrichiano.

3.) Liber Memorialis Botanologia. deperd. nema litil *Excerpta* hiev um 2 Arker.

4.) Potologia, edr Bæklingr sem Hann kallade: Drekka bidr gód Ata, pad er um allslags Drycke, sem brúkast á *Islande*.

5.) Lachanologia Islandica. deperditum Agrip heimar sem þá var epter, er prykt í *Kaupenhafn* 1774.

6.) Reisu-Bók peirra *E. O. S.* og *B. P. S.* yfir *Island*, skrisud af *EGGERTE*, sem Videnskabernes Selskab í *Kaupenhafn* liet pryckia par 1772. í 2ur Tomis.

IV.

Juridica.

1.) Samannſafn ymiſſra Laga *Islend*ſkra og *Nor*ſkra, ſem voru: Grágáſir bœdar, [Codex Vulgaris og Reformatus] Járnſida, edr *Hakonar*-Bók, Gulapings Løg hin fornu, Gulapings Løg *Magnuss* K. Froſtupings Løg *Hakonar* Kongs, Önnr *Magnuss* K. Eidſivia Løg hañs, Biórgvinar Løg, Farmanna Løg, edr Bjarkeyar Rettr. Borgar Rettr *Hakonar* Kongs, Hirdſkrá, Túnsbergs Løg, Oſlóar Løg, og ſleire Privilegia þeſſara Stada, Kriſtenn Retter, Statutur og Rettarbœtr, Løg *Waldemars* annars. Yfir oll þeſſe Løg hafde Hañ giort mørg Annotata, einkum yfir vandſkildar Greiner þeirra, var þetta Safn 8 *Tomi* i *Regal Octava*, alltſamann ritad af Preſtenum *Sira* Odde Jonsſyne, ſem þá var Þienare *EGGÆRTS* (og med Hanns var lika ſtrgd meſt af því ódrtalda) alltſamann deperd.

) Liteð Gloſſarium Juridicum, edr Fornyr-
de *Islend*ſka og *Nor*ſka Laga, med *La-
tin*ſke Verſion. - deperditum.

Kvæda-Bók *EGGERTS* ſýner hvad
itt Skáld Hann var, hun hefr inne at hallda
kvæde yfer ymſar Materiur morgum af þeim
m fornyrdi, eru, fylger *latin*ſk Verſion, vard
ann fyrſti *Islend*ſka Manna til þeſs, at
kia Kvæde um *Daumerkur* og *Norveg*s Kong,
ann had lagdiſt af her um fyrer 500 Arum,
r ſidann *Sturlunga* Tíd.

Af því Hann var Teiknare gódr, þá hefr
ann teked Proſpectum af ymſum Fiollum, Ut-
áikum og Fugl-Biorgum, ꝛc. Hann giorde
Schilditie *Islendinga* Flagge, er Friderich
ongr V. leyſde Intereſſentum at brúka, med
ðfudum Þorſke, og þeſſum Bókſtofum *P II*,
: *Privilegeret Islands Intereſſentſkab*
752.

Globum Artificialem teiknade Hann og
áladi, ſem enn er til. Þó liked af Verk-
um

um Hanns sie horfid frá Sjónum Mana, eins og Siáfst Hann, þá er þó so mikid epter, at þad getr sýnt Lærdóm Hanns, Skáldskap og Hiuseme, og hvors *Island* mátte vænta sier af Honum, hefde Hann endst til at þióna því lengr.

Nióte nu, góder Laydsmenn, þessa Dœmes. Hanns Frakkferde má bera Fyrermynd þeirra Manna, sem i Æsku vilia giora sig hæfa til Kongsins og Fódurlandsins Þiónustu. *EGGERT* hafde fared um allt Land, og því þeckte Hann marger Menn. Nu vitna eg til allra þeirra, hvort Hann sie ofstofadr i þessare Æfi Hanns? Enn Gud vere æ þes lofadr, at hann gefr marga góda og gagnlega Menn af vore Þiód! Hann láte marga þá, sem hier i Lande eru nu meger fyrer Módur Kniám vaxa til þess, at þeir verde *EGGERTS* Líkar, því einu frakkyldu, at Landed mege þeirra lengr nióota.

Ett-

Christin Bigsnardóttir Jonsdóttara, kollud Varnsfiardar Christin, giftest Porleifi Bónda Arnalyne, enn doo . . . 1459

Biørn Porleifsson, vard Riddare, og Hirdstióre 1457, hann feck Olufar Loptsdottir Riika, var vegnum . . . 1477

Þóra Laun-Dotter Biarnar, giftest Gudna Jonalyne á *Laugabiöll*, Asgeyrsonar, Arnasonar.

Biørn Gudnason, feck Ragnhildar Biarnadottir, doo . . . 1517

Gudrun Biarnardotter Ellöve, giftest Hannesi Eggertsi Hirdstiora.

Biørn Hannesson, feck Þorunnar Dadadóttr. Gudmundsonar, hañ doo . . . 1557

Hannes Biørnsson, feck Gudrunar Olafsdottur Jonsonar, Einarsonar fra *Geitisskardi*, doo . . . 1627

Hallbiørg Hannesdóttir, giftest Porleifi Jonssyne under *Mikli* a *Skálmarnesi*.

Einar

Einar Þorleifsson, bioo under *Mela.*

Þórólfur Einarsson, feck Þorkötlu Finnsdottr Jonssonar Biörnssonar from *Flatey* 1639, Þórólfur druckn̄ade Circa . . . 1649

Ingebiorg Þórólfsdóttrer, var gift *Sira* Niculase Gudmundsſyne, Hann doo 1708, enn hun . . 1706

Gudrun Nikulásdóttrer, giftest Sigurde Sigurdarſyne, Lögſagnara i *Bardaſtrandar* Syſſu, hun doo 1731

RAGNHILDUR Sigurdar Dóttrer, giftest 1724 Olafi Gunnlaugsſyne, doo . . 1768

EGGERT var Sonr Olafs og Ragnhildar.

Annad Ettar-Tal.

Gudmundur Alaſon af *Reykholum* kalladr hinn Riike, þvi hann atte Fiiſtiju Hundrud Hundrada um Hauſtid 1443, þar hialf Aleiga hanns fell under Chriſtfara Kong.

Andres var Laun-Sonr hanns, og feck Þorbiargar Olafsdottr 1462, hann feck Verndar-Bref Kongs Chriſtians *I.* 1496

Gudmundur Andresſon, feck Jarþrudar Þorleifsd. frœa *Reykholum.*

Þorleifur Gudmundsſon, feck Ingebiargar Jonsd.

Sira Jon Þorleifsſon i *Gufudal*, Officiali i Reformations Tijd, og nockud þar epter.

Þorleifur Jonsſon under *Mkla* af *Skalmarneſe.*

Einar Þorleifsſon. vide ſupra.

Þride

Hridia Ættar-Tal.

Gudbiartr Preſtr i *Laufdſe.*

Þorkell Gudbiartsſon, Preſtur og Officiali, feck *Grenjadarſtad* . 1433

Magnus Þorkellsſon er *Svalbarde.*

Jon Magnusſon er *Svalbarde.*

Sigurdur Jonsſon er *Reyneſtad.*

Jon Sigurdarſon. Logmadr.

Sigurdur Jonsſon, feck Katrinar Jonsdottur fra *Laufdſe.*

Sigurdur Sigurdarſon, feck Gudrunar Niculasdottr.

RAGNHILDUR Sigurdar Dóttir.

EGGERT Hennar Son.

Epter Løgmann
Eggert Olafs Son

Profastur
Sira Gunnar Paulsson.

II.

Løgmadur
Herr. Sveinn Solvason.

III.

Profastur
Sira Thorlakur Thorarensf.

IV.

Vissur
Landfogeta og Sira Gunnars.

Epte

Epter-dæmann

Merkes Manns

Sálugá

Eggert Olafs Son,

Hýlega ordenn

Vice Lögmann

Sunnann og Austann á Islande,

Fra þessum Heime burtkalladen

(Hid gleymanlega Menntunar-vitne)

á Breidafyrde

Mánadagenn 1 Jardagaa Oktu,

Anno eptir Gudz Burd

MDCCLXVIII.

Eru þesse fáeinn Erende Lydder, af einum

Hanns Elskara

og þeirra goodra Hluta sem Hann var med af

Gude Þeiddur.

Med Lag sem Ekkert gr. J. M.

Allir tala um ECCERTS fall,
Allir syrgia og sakna,

vid þann mikla Sioonar Svip
sannlega meigum vakna.
Enn hver mun epter Hann,
yrkia so sem yrkia ber,
maglætaſta Mann?
Til þess ecke treyſte eg mier,
enn treyſte hver sem kann.

II.

Yrken Sanna eru Yrkia beſt,
ef epter Hann skal mæla:
Verken fogur vitum flest
sem vist er skilde ad hæla,
og margfalde Gardsins Ljoos;
Asynd skijr med Gaafu Gnægd,
gofugt Dygda-Hroos,
þessa bar yfer flesta Frægd,
forgyldt Landsens Roos.

III.

Nu veit Gud, hvørt nidur i Sid,
nœde ad Grunne sockva,
þegar æfteſt Alldann blin,
og Ognar Vedred dockva,
ella hefur Hann, Skipe

Skipe eður Lande nockru nauð,
neinn það greina kann:
Beriast mier i Briooste Rauð.
um Bysna Tilburð þann.

IV.

Tregur em eg að trúa því
traudt sem heyra villde,
enn gef þo Mauled Guds Valld i,
giorla hver það skilde,
að Vedir vard Ofært;
Aungvu Skipe voru vier,
vissum þvilijkt bært:
Getur Daudanns giore því mier,
um Gøfug-menned kiært.

V.

Umm Hanns Hátru og Æfi-stund,
ætla eg þeim að skijra,
sem kunnast var um Lijf og Lund,
þess Lista-mannsins dijra:
Enn fagurt fannst mier allt,
vitugt, stodugt, giæted, gloggt,
gladlyndt, hoosſamt, sniallt,

enn Þvi vard ſo ſnwed ſnoggt,
og Snotran legd i Salt.

VI.

Ef Hann ſkalfur Salte i,
ſefur a Marar-Botne,
audgengt Mentum er ad Þvi,
ad alldrei Heſſe rotne,
Hanns Eran Odaudleg;
Flutt med Honum i hærre Stad,
heſſt a allann Veg;
Finnſt Þar allt Þad fullkomnad,
ſem freſtar Hierdiſt treg.

VII.

Vor a medal Minning Hanns,
mun Oſwen vara,
utann bæde og innann Lands,
ei til Rijrdar fara:
Ungur avann Þad,
a Roſkenns Alldre reyndeſt meir,
enn rett i hvorium Stad;
Oſundar Feitte lijtt uñ Leyr,
og langt hann Footum trad,

VIII.

VIII.

Vier þótt ſóknum Vinar Hanns,
Vanda-Menn og Frændur,
vitum ſamt ad vijſt til Sanns,
var Hann aungvu rændur,
enn flutum i lęgre Stad:
Allt hefur betra Hęged þar,
þad var ęformad;
Reidubwenn ad vijſu var,
i Vista Skipted þad.

IX.

Veraldar Glampenn villte Hann ei,
var þad miklu dyrra,
hier ſem ræckte i Hugar Þey,
helldur enn margt hid nyrra:
Himneſkt, Lijkamlegt:
Orda og Hugar vdka vann,
ęgiætaſta Spekt:
Gladlegt, froodlegt, gagnſamt fann,
þad geck Honum ecke tregt.

X.

Allt ef vilde eg tima og tiá,
til ſem hafa kynne,

taſſamt yrde Tal mitt þau,
til þeſs vt þad tynne,
enn hverge hatſtalad,
ǫdrum ſlijks eg unna vil,
ſem yrkia ei ſkialſtalad,
lijka ſumt eg Lydum ſkil,
liooſt og ſialfstalad.

XI.

Eingenn hlaut þar uppá ſiǫ,
ad Hann ſtokur lægi,
eingenn kidenn lijta Nea,
Lǫſta-Madurenn fræge,
heill fraa Heilum foor:
Eingenn Grafar-Greatur vard,
giorſt ſem hefde ſtoor;
leit ei Eckia Skialldar-Skard,
þau ſkilde ei Land nie Sioor.

XII.

Samann glader vórum vier,
Vinier opt og tijdum:
Á ſoddann Hvarfi hægaſt ber,
Hels þad lietter Strijdum,
nær ſæll fer ſælum fraa:

Aptur munum ſællre ſiaaſt,
ſiſdar Himnum a,
bwa ſamann med Yhde Aſt,
eilijſum Gude hia.

XIII.

Umm einſkis heyrda eg annars Lát,
almennt ſeingeſt meira,
Tal og Sedlar tiea þann Graut,
eg tala ei þar um̃ fleira,
enn ſoddann Sæmdar-Vott,
hvors Manns Brioofte ad hafa í,
helld eg miked gott,
vel nær komeſt var ad þvi,
enu Vielen fæda Spott.

XIV.

Þó Lande voru Hanns Løgſagnar,
leiſdeſt ecke ad niovta,
til annars fallenn vel Hann var,
vijſt ſem naade hliota,
Heſdar i Himna Stiett:
Hinu ſinnte Hann hardla litt,
haſi eg ſkiled rett:

Gud hefur Hamin wr Fare flytt,
ad fordaſt Mædu og Prett.

XV.

Sanna Løgſagnar blakka tik,
heyrda eg yfrid marga,
og vel ad ſlikri wisse Ham Skil,
Vondu giarn ad ſarga:
Enn hver veit hvernenn har,
fared hefde ſannar meir?
Ferre hins betſta gar:
Riſa ad moate morgu heir,
minnſt ſem Von er ad.

XVI.

Bending er vær beſtu Menn,
burt fra Heime kallaſt;
Greatur bæde og Glede ſenn,
Goodum Skaut i fallaſt.
Enn Verold ſiæne unir ſig:
Um hvorugt gefur hun ſig par,
helldur ſpreitingslig,
Þo Guds Ord Synda Giolden bar,
greine hryggelig.

XVII.

XVII.

Enda far nu *EGGERT* vel,
eilifar Lifs um Stunder,
Aſtmenn þijna fos eg ſel,
Frelſarans Geymſlu under,
og allann Landſins Lijd.
Soknudur Þinn er ſar um Stand,
eyn, ſann geſt betre Tijd:
Hvorn Pitt teкſt a Hendur Pund,
Hamingian ſtydie blijd.

Ettill
Vidbœter
Dróttkvædt.

Fór med *EGGERT* orom,
Unnar nidr at Grunne,
HUSTRU Hende feſta,
HØRNUM glic oc ſkyld lika.
Fór med *EGGERT* orom,
Annar gódra Manna:
Fór bókligra und Bárur
brattar gód Eign Sióda.

Ann-

Annat var þá ec inne,
EGGERT hvadar-tveggia
kom oc gladde Guma
gódkendr oc Rit sende.
Her um mæle ec at meira,
mitt snart Ør til Hiarta.
Liós brott hvarf or Húse,
hvarf þriduft Lands Þride.

Enn Breidafiardar hinn brádi
Breke, hvat hefir þú tekit?
Hroller Hugr minn illa,
Hefni-Lióð þier efna.
Enn þu eingu kunner
EGGERT kænann ræna,
helldr á Heimleid fylgder
Himna-Ranns Guds Manne.

Þitt gisrder þu Embætte,
þins Bod Herra skodum:
Framarr vid Drottenns Dómum
dyrfunz vær ei hræra.
Enn *EGGERTS* Leifar life
Land vort æ þridande:
EGGERT liáfs-preidr life
Laundum gófugr ófre.

Sorgar Liood

Epter Sál.

Eggert Olafsson

Kongl. Maj.tis

Vice-Laugmann

Sunnann og Austañ

á

Islande.

Under þí Sorgar Lage:

David fór aptr í Sikiag, etc.

1.

Sárt er at qveda Sorgar-Lióð
Sannreynden hvílíkt kennir.
Eh ef þú Músa ert svo góð
ok under-halda minner
Tára-Bikar sem Tídin gaf
tek ek her nockrum Dropum af
spakri Haund har um spenner.

II.

Veit ek at margr mektra fleck
af Mara-Becks Uppſprettu
þó leidz ek ſidla Skinn Smeck
ok langar til þeſſ med retta
at ſyrgia iafnt med Syrgendum
ſo ſem gledias med Fagnendum
eldſtu Laug upp þat ſettu.

III.

An Vokva kviknar eckert Lif
i vorum Jardar Heime
ſkyllde min Sál ſo ſtird ok ſtif
at ſtundum til Vatns ei dreyme
eingin verdr ſvo (1) Eggen hveed
allra ſidſt hat hid beſta Sverd
utan i Aulldu ſveime.

IV.

Vor gamla Módir var ſvo fyrſt
Vænd at miſſa kuiſe
þer vitid hver hod nægdi fyrſt
ok

ok vottar i Ritningunne.
Reinandi Log ok saltann sett
svo trúe ek vist hann helgar ett
at skiærum Skinnar Brunne.

V.

Þat fylger vorre Adams Ætt
ek þó fátt segia kunne
at smacka bæde surt og sætt
sinn Tid af hverium Brunni.
Mimis Uppsprettu ennum af
audrum fremr Náttúran gaf
mentrum at svalá Munne.

VI.

Ef her var nockr Yss á Qvon
af Lista Brunne glader.
Þá var hat EGGERT OLAFSSON
ordinn Vice-Laugmahr.
Hann qved til Virnis alla stett
(2) Appollins Vebanda-Mett
Ofund gefz eingi Stadr.

VII.

VII.

Dorer liúfu Lands-Hofdingiar
lærdir i bádum Staundum
ok hier vilduſtu Viſundar
vaxner i audrum Laundum
ydar Sathmælis ek nu krefz
ef ár mer Leyfi thar til gefz,
undath ſvá háfum Haundum.

VIII.

Segid ef nockr ſú var Mennt
ſem EGGERT let ó-hrærda
ok Haunum var ei allvel hennt
á Bord vid fleſta Lærda
Náttúru Gáfa náqvæmleg
Nám ok Stundan á athath Veg
feck i Hofud ith-færda.

IX

Var that (3) Gudfradis Greina-ſtól
(4) gamlar ok nýrre Túngr
(5) ſkodunar-ſpeke ok Verks (ek vil)
Hamm

Hall visse (6) Túngls Utsprúngr
(7) Aldafars-Kadir, (8) Aldin-Gagn
allt hat fem stirkir (9) Baar-Magn
(10) of sneMa för Hall úngr.

X.

Jardar-Fiðr ok (11) fólgen Bein
för Hall um̃ Land at kalla.
Hú má her teliaz Ibrótt ein.
(12) allra best vorra Malsa
blandade medr Lardóms List
Liúda Menten var Haunum fyrst
sem veglig Verkin salsa.

XI.

Af soddall Guda dhrum Dryck
ok driúgu Meuta Gasne
qvad Hall um̃ sala Kong Fridrick
Kong Skálda meir eh Jasne
ok þo Meh lesi ymsa af þeim
sú Ærsi Drápa um̃ Hordr-Heim
upphelldr a Hanns Hasne.

XII.

Allr hvad prydde hall Edia Malls
ei faſt i nauma Tome
uppfaled, hvlat ek veit Hall
Ættar-Lauks ok Sóme
utgh bade ok ihiall Lands
aukid hrſr. ſidh Dygda Krans
meirr ehi at minnum Dome.

XIII.

Embættis-verd ok Egra-ſtand
at eins var Haunum ballat
ehi hr ſtracka Faudrland
fleſt er per Nota ballat.
Oh! ef hn halded hefder hri
Haunum voliga taptir i
Hall mundi pig hafa Mallad

XIV.

Silboa Fiallum formalt var
fordum af Davids Mufe
hegar hnigu par Hetiurnar
ſem

ſem hermt er i Ritninguhe
Sál ok Jónathan Sonr hanns
Sverdum under Philiſteans
hvor audrum heitaſt ulfe.

XV.

Þu Breidefiaurdr þeſſa Fróns
þvr ſkylda ek þik bleſſa
þu vart Medal hins mikla Tións
maurg Táp kall út at preſſa
eda dar ſvo þin Eſmund haurd
ulfter ei vorre Fóſtr Jaurd
vid EGGERT upp ſik hreſſa.

XVI

Bid ek þu fáir alldrei Aſt
Aulldu Faurum at tina
ellegar nockurn Olgu Skaſt
þvi eſtu Fólke at ſyna
Fiſkender a þig ſláe meſt
Fuglar þig allra plocke beſt
hins Kaund ok Leger dvina.

hanns Vijsur vid EGGERTS Kved-linga? Fins lijted eru mijn Vers sam-annberande vid *Hallfred* Vandra Skald, oger mier ecke ad vera Skald, heldur Versmakara. Stundum hiálpar eg mier vid so grámar Kenninga-Nefnur, sem varla koma vid Eddu Dragsmidiu. Ordramsinnum brasd sam-and ad nidra Fulle-Kalle, ef ad kenna, wt med mijnt Metrum, ho had giore eckert til Efnisins. Samt eru þesse Vers-gledd fyrer Allmuge-Lund Physici Hin *Bjarna Kvædisamar*, og til ad hanum skyl-de ei mijstijka vid mig. Lærder Menn agta ek fyrer ad criticera hana, en mijn-er Likar vilia meskie steinn fyr a nockr-um Orda-Tiltokum, so sem:

1.) Eggen herd: Petta skal vera allusio eda Leikur, giordur til EGGERTS Nafns, hvort ho eg minnest ei sied hafa i gom-lum Nordmanna-Sogum, er samt vel ad finna i Þydskum Skrijfum, so sem: *Gerhard. Gert. Eggerhard. Eginh. etc.* Somuleides i nordrum dialectum Vest-tyrum *Ecghard. Eckhard. etc.* fyrer ym-islega Ewngu Brokum, og kan ecke annd ad hyda, ad Eggerhard Hedr edur herda Egg, og finnur sijnar Astædur i vorre Eddu.

2.]

2.) Fyrer Appollinis Vebandq-Mann, vil eg skilet hafa alla vijsa Menn og hæ lærdu sem vijsir eru:

3.) Guðfræde er sv Glossa, sem hinn lærde *Sira Eyalfur* ar Wöllum hefur gefid yfir Theologiam

4.) Gamlar og nyrre Tungur. Hyrer þar Gomlu meinast Hebræska, Grijska, Latina og sv forna Danska Twngu; Hvorkur finnest nu betur grundadur i einhverre af þessum, þa skedur heim hjer vid engenn Orettur; Hinar nyrre Twngur eru Italienska, Franska, Engelska, Þydska, Danska og Svenska, etc. Sumar þessara visse Hann ad lesa og skilia, sumar tala og skrifa, um þar Schlavoniskuna eg ecke ad segia.

5.) Skodunar-Sprek oc Verks skal merkia Philosophiam Theoreticam og Practicam.

6.) Túngla Ursprúngr o. Astronomiam.

7.) Alldaþars-Kaden vil eg þyde: Series Historiar. vid. Pro-æmium *Landn.* i Alldaþars Bók þeirre er hinn H. *Beda* Pr.

8.) Alldin-gagn a. ad sea Alldinum og planta þau.

9.) Bæar-magn Oeconomia edr Hwss-forstand.

10.) Of snella fór Hann Ungr, en ecke eigenlega ad skiliast so sem Hann hefde dæed

ossneña, edur ofwongur, þoi hvorke har Madurenn misog wngur, og ei hellldur voga eg ad kalla þad ossneñe sem fedur epter hinne, Oransakanlegu Forsioon; Helldur er Meiningen, ad Hann yfirsoor snemma wngur, adurtaldar Menter og Kunnattur.

11.) Fólgin Beinu: Jardar-Steina, Malma, Mineralia.

12.) Allra best voRa MaRta. hier verdur lis sub Judice hvert nockur hafi betur kvedid enn Hann. Wijst kvad *Thorlakur Gudbrandsson* vel, : enn þo held eg fyrer Geip ad engeñ munde sædaz hafis Jafninge ia forn Poetico so sem enn getur fædst adad Skald *EGGERTS* Like, þott ei vare ad hyorin Tre.

13.) Umm sæla Kóng Fridrich 5: [a] Friedrichs Varda. [b] Einvalds Odi [c] Friedrichs Dràpu. Hvoner kvad *Thorlakur* jafnvigtugt Kvæde?

Ur

Liooda Annal

Sál. Profaſts

Sera

THORLAKS THORARENSSONAR,

yfir Arid 1768.

Frygdar Veine hærſt uppbrœa,
Heliar Meinin Veſtur frœa,
Bloodſtijng hardann bydur ſinn,
Breidafiardar Skiptapinn.

Alinn Prijs a Aulldu Beck,
wngur Vice-Lœgmann geck,
EGGERT frijde *OLAFSSON*.
Islands Prijde, Lyſt og Von.

Bwferlin af Bardaſtrønd,
bioo med ſinne FRU vid Hond,
Als um Hokul eitt-meinnur,
under Jøkul twolf Bikur.

Ogna Vindur æſte Sioo,
Ægis Hind af Stefnu droo,
Spektar frijdann fpenninn i Haf,
ſpyrſt ei ſijdann Ferd Hauns af.

Lijfs atgerfis Laurvidur,
Land uſuhverfis Maſn-frægur,
nieſtann leiſde Sooma ſinn,
Sorgum hreifd er Minninginn.

Heims-Spekingur Hann var einn,
Hugvits ſlijngur Mælſku beinn,
alla Vega Vitſku-fniall,
vigtuglega ſamde Spiall.

Rækte Grunn hins ſanna friods,
Fiolda kunne Tyngumeals,
gagn-vitur i Gudfræduns,
Gullvirdur ad Mannkoſtum.

Trwr, einlægur, Gudſku giarn,
gegn og hægur rett sem Barn.
Kurt hea-vaſinn Kiærleik meſt,
Kyn ſitt hafinn ræckte beſt.

Menter Hanns og Hiertans Auſt,
hier var Landſins hiarta Skart;
Lifi Hroſdur Liſta-manns,
lijkt sem Groodur Amarants.

Yegar
Sæl.
Eggert Olafs Son,
hier erfidande
uppá
ISL. HISTOR. NAT.
Scriptur sinn
SALARIO
Siglde hiedan, Ared 1764. og bidost vard
la vid Islands aptur ad vitia,
qvad
Hr. Landfogete
SKULE MAGNUSSON
i Bref sijnu til Hanns had Sumar:

Fardu vel af Fodur-Jordu,
Fardu vel, hø gudr sie Skardid;
Fardu vel med Fræydar Ordi,
Fardu vel i Hilmis Garda.

Sira

SIRA

GUNNAR PAULSSON

I Bresi sinu til Hanns hier innanlanda um Sumared i Flyti:

Far nu vel Lærdra Laukr,
og Landsins Sooma!
Duge Pinn Herjans Haukr,
ad hverjum Dooma.
Pinn Likams Kraft,
laate Gud ecke hverra:
Vel-lidan oll,
veitest so Ydur holl
af hadstum Herra.

Epter *EGGERT* hafa hier at auke kveded, Profastr Sr. *Gudlaugur Sveinsson* i Islendsku; Profastr Sr. *Jon Ormsson*, Prestar Sr. *Einar Halldorsson* og Sr. *Wernhard Gudmundsson*, aller i Latinu, sem hverge er nu vid Hendena.

Einn

Vidurkenningar-

af

Bœnar-Psalmur

Til Guds, út af Spilling Náttúrunnar, og um christelegt Líferne.

Kvedenn af

EGGERT OLAFSSYNE

Vored 1768.

Utgefinn eptir Hanns Eigen Handar Rite.

Ton, Á þig allena Jesu Christ.

Eg vesall Madr eckert finn í Nœttwrunnar Gœdum sem þyde og stille Þanka minn; Þess-hattar Speke-Frœdum, eg sleppe fwo, því Edle spillt Arf-Syndar hefur fyre mer villt: Onytt er Vit og Orka mijn; Af því leita jeg þijn, Gud, sem í Trwar Gœdum skijn!

Gud eiñ og þreñr giorla veit, Ged mitt og Lijfid avma; Hvorsu jeg fyrr hefe farid ad Leit fannytra Speke-Dravma. Vid Lista-nchm, ad Lucku-stig, lietz eg fullkomna sialfan mig, Sida-Lærdoom og sieleg Verk, sem audrum þotti mest; Sialfs-Elskan vid þad vard ossterk.

Godmennsku þau sem Vana-vit virdre sidlaura Manna, mer hieldt eg nægia, og Mentaglit; Meinte eg ad Trwin sanna, Innbyrling være blind og madr, sem þar eg tijdt um Herrans Nad; Eins þá Sámbúdsku setnu ad Synder i leyndum Stad; Jdran Trwada þenckte eg þad.

Enn Drottenn minn! þijn Elska bar, Vidsioon fyre Sonu minne, þegar eg þvi nidrei var, vt af i fraleitt sinne. Hefder þu alla veitt mer Vild, Veralldar Lucku, Madt og Smiid; Være jeg vrdenn vitlaust Dyr; Vitska þijn umbyr; Med Hegning Mannsins Heimsku lyr.

Rad er audlum, sem ræckia nu Rad sitt og Heimsins Speke, ad snua til Guds med sanre Trw; Skalfbyrgingskapin reke; Heimsspekin annars Heimska troom; hun verdur og Jdia froom, ad Synd og vondre Vdurstyggd; Verkar ein med Hyggd, Rettkristen Trw þar rettu Dyggd.

Trwfeste þijna Fader kær! finn eg i mijnu Hiarta! Sal mijn alldrei fullpackad fær, fyr þad Liosid biarta, þijns Nadar-Anda, so jeg sie, Synda-Kamm mitt og Ránglæte: Jafn hvorta Gautu eg hedan af skal halda um Eymdardal; ad ville mig ecke Veralldar Skial.

Ord þijt minn Gud! þad er so dyrt a þessum Villu-Tijdum; Þvi can Manngreinar Alits styrt, aullum synest þad Lydum, han sinu

Lyffins þrøngva Veg, þo finniz Holde Meinsan treg, og Heimurin ætle í Hægdum at, Heilagra Land ad nia; Þinn Andæ liet mig ahadd fiøa!

Lavsnare goodr! eg leita nu, Lyfknar og Gædsku þinnar! þu veitst þa ofurveiku Trw, og Vanefne Sealar minar! ad Hold og Blood, þad herder sig, þa hugsa jeg til, ad vealgaz þig. Diofulkinn giorir marga Mynd mer ad Hneigsle og Synd; Uppsprettu vellur eitrud Lind.

Af þvi fyssiz eg Freisare minn! ad framaz i þijnum Skodla. Enn eg em dauður og Dymvidrin draga fyre Birtu Soolar: Alhugaleysid olle þvi, og Vondskan sem eg flækiz i: Vantrwar Freistne þradet Uppyd, þvingt giorir mer Grund; Hialpar þinnar eg Herra bijd!

Faustur og Aflœat fœ eg ei, framgiœnz, fyr þryz eyter: Ofsigrad Holdid andsar nei; Andans Dirfsung þad heyter; nema þu gefer nogre Styrk; nyfœknud Trwar Siooulin nyrt, festir nu ea þer Avgun rett; ad Sealin verde mett! Holdid þar vinn og Heimsins lett.

Sialfs-Þootta, Mein og syndug! Geed, fauruganns Verka Blooma, allann Verdleika likia med, lioosreykiugann *] Hiegooma: Þar

*) Hiegoma er eigenlega þad svarta, veika og letta Hióm eda Ohreinende, sem flyz uppyfer Lióse i Verrar-Húsum, og er eckert annat i sialfu sier, enn Vefr þeirra svörtu Kóngul-Lóa, hvorjar almenn kallaz Fiskekallar og af samum Dorgdinglar. Her af er þad komed i vorre Tungu,

ıgnlooar veſta Vef, Vorn og Aſſakan,
ıgid gef, og fleyge Þvi undir Fætur mer, til
ra kriwyande Þier, Herra JESU, fem
rtad ſier!

Jiamſtr veitſtu Þad Son Guds heſt, ſie jeg
ıdur-kenne, daglega Hroſun mijna, meſt
er Þo Bol ad benne! Giarnan vildeg hinn
lla Mann, geta ſigrad! og bundid hann:
ndans og Heimſins fordaz Kael, freſſad mijna
ıl; Haldande jafnt Þijn heilaug Mael!

Overdugr eg Kriſte kem, Kroſſe Þijnum ad
gia! Unntu mer Þeirrar Veru, ſem, eg kys,
ıil mig bengia, liwſur under Þitt Okid ſætt!
ner verde Þijn Huggun rætt! ad ſie Þad mer
e ſætt og liett; ſvo jeg beriez rett, og fœge
Hnoſs, ſem hefurdu ſett!

Vend Þijns Anda mer ætijd lica, o! Gud
Drwna hreina! Þu ert minn Gud! og avktu
Abl minna veiku Beina! Verdſkulldan mijn
Vijtis-pijrd; Verdſkulldan Þijn er Himna-
rd, afrekud mer til Arfſkiptis! Ei laxt mig
a Mis, Herra Jeſu, Þijns Hiealprædis!

---

ad Þvor fáſengelegt Hlutr og Eingis-virde
kallaz Hiegóme, og á Þad ei ſiſt vid i ande-
legum Efnum, Þvi ſo ſem nefndr Hiegóme,
er ei einaſta lettare enn Fis og einſkisvirde,
helldr og gisrer allt óhreint og ſvart ſem haſ
kemr vid, Þeyſer Siónina og blindar Menn,
ef hann kemr inn i Avgun; So gisrer og
Veralldarinnar Hiegome allt hid ſama og enn
nú verra i andlegann Máta.

Einföld og fáorð

Burtfarar Minning,

Þeirrar

Fróomu og Heidursverdugu

nu í Gudi burtsofnudu

Dándís Kvinnu,

Samlugu

Þóru Þormóds Dottur,

að

Arnarbæle.

Selst fyrer 1 Skild.

Prentud að Hrappsey, 1784.

Í því konúngl privilegerada Bókþryckerie,

af Gudmunde Jónssyne.

19.8.1931
LIBRARY

Melod. Mørg vill bryggia Sugann P.

I.

Hvad má greina hier óvallt? Veltuna eina, Braut sem beinn ber allt.

II.

Misjafnt latur Lucku-Dayns, einn Dagur kiærer, annar grætur End Manns.

III.

Heppne mestu hrósa kann, sá með Stadfestu, beiskr og bestu beint ann.

IV.

Góð Anagia i Guds Forsiá, kann Sorg frábagia og helst ad hagia hug-þrá.

V.

Allt hvad tiede Herrann hier; hvert senda riede, Grát eda Glede, gott er.

VI.

Sier óstillta Heimsins Hiól, þó giore bilta, oss ver óvilta vor Sól

VII.

Sorg þá dynur ódum á, sie Gud vor

vor Vinur, Hattan hrynur hradt frá.

VIII.

Þar við hvíle Þánkeñ sár, frá Sorg og Vílle. Sier því skýle fólt Tár.

IX.

Það nam særa Sinnu Þel, að vorn ástkiæra Vin burtfæra vann Hel.

X.

Lífs bar Þrótt til Glede og Góds, og Dygda-Gnótter Þóra Dóttter Þormóds.

XI.

Heim nu kvadde Heiðurs Vif. Sú margra sadde, grædde, gladde, gratt Líf.

XII.

Trúinn sterka byggde Briost, med gódra Verka, Minning merka burt briost.

XIII.

Lángsame Madn leid Hun Bad, medur Polgiade, enn Hof i Hader Hiartad.

XIV.

Styrkt af Lide Laufnarañs, frá Harma Klide, fór med Fride í Fadm hanns.

XV.

Lofadur vere gódur Gud, er Fárs umísnere feikna Hver i Fognud.

XVI.

Sorg má slakna, Ovit er, Dá-

ins

ins ad ſakna. Vorer vakna Vin-er.

XVII.

Enn breyande Ægtamann, æ ſie hyggande, Gud, frá Grande geimdann.

XVIII.

Sællra Stunda vnne oſs, og Kate Funda, Chriſts fyrer Unda, kiarſt Hnoſs.

Grafskrift.

Lifsgande Lwdurhliods, Lausnaraſs bijdur hier, Þora Dotter Þormoods; Þraut ei nie Þijnu ſier, heidregiædd Hofdings-Kviña; Enn ſæl hiaa Gudi Saalin er.

Ar nijuſtuum Sis, ſw feck i Heime giſt. Nær Attatijuog tvo, Tal Ara ſkrifadiſt, heil ſeitiaan Hundrud yfir, i ſijnum JESU andadiſt.

Kvædid Elle-Frod

Meinoz Sira J. M. S. i Laufáfe.

Hrelldar ſaaler hlydid mer: ſem
i hollde veiku búed, orvaſa menn alldrad-
er, einkum bid eg per ſnúed, hiarta og
hugariums rót, i Anda glader á minn
ſann, orde Gúds ámót, par ſerhvor ſiña
ſialfr kann, ſkru Meine bót.

Eckert bol er liknarlaúſt, lof ſe Gude
blídum, hann med miúkre Modurraúſt,
maeler ollum lydum, hægd og hugar-frò,
par ſo ſeger Herrann hýr, hiá helgum
Matthæo, per hvorier ſem praútin lýr,
pigge hiá Mer ró.

Ellinn varla pyken pæg, pyngar hún
laungum lýde, kollo er alldrei hollde hæg,
hrorna lætur prýde, og eymer allan hag,
med henne kemur mannum tión, og marg-
hvad eymdarlag, ſem afbragds Skálldin
Einar og Joon, inn hafa ſett i brag.

Ordt er pad ad al heims her, elle vilie
bída, geſte lik pó illum er, á hún fylgiu
ſtrída, og ſæker ad med ſótt, eingiñ heñe
fagnar fús, pó fara láte hliótt, ſvipter
glede ſerhvort hús, ſoraleg daa ſem nótt.

Ellinn er i ſialfre ſer, ſótt og hrora
nun burda, ollum vid hana aptur fer,

eiunin gár til þúrda, Minne, Mál og Sión, upphaf slíks eg ecke dyl, orve sinn ar-tion, med sínum hrumleik so kom til, ad syngudu fyrstu hion.

Annars hefde ei hollda hrellt, hrumleikinn ne elle, enn nú er so komed ad fær hún fellt, flesta Menn ad velle, og kemur þeim opt í kor, sorg fer epter sællífe, **Salomon** vitsku or, vonder dagar seger se, þaú sídurstu æfe Kior.

Soddann veike ádur og enn, elle þýngvar Meina, hefr lagzt á helga Menn: Her skal nockra greina; Um **Isaac** er so fied, og **Abia** Spámann annann til, ei gáty þeir sied, góda hefur so grátlegt Spil, Guds ástvine sked.

Vid orve sinnar kvein og kor, karl sig enginn hrelle; **Sancte Petur** somu kior, sagde **Christur**, í elle, þinne þad so snýzt, hendur retta þú munt þá, þig skal annat vlst, girda og leida gáug veg á, sem girniz holldid slist.

Eli prestur afgamall, á fer giordiz þúngur, styrdlegt bana fékk hann fall, fastara sat hann úngur; **Davids** dæme eg dyl, vid elluna lagdiz kalldur í kor, af klæda ec vermdiz il, úng og glódheit vellavor, vard ad koma þar til.

Bar-

Barsillai, Kóngi kær, kvadz sá rett áttrædur, enn þá litt af elle fær, þó æte gódar fædur, hann gæte ei grúndad smeck, glede ei yrde ad saúngliſt ser, sem þó fyrr var þeck, heyrnar leyſid hugsaz mer, hafa bagad reck.

Fyrſt ad ſlikre hnignan her, helger mæta urdu, hreyſte þó ad hrorne þer, hallt þad ei fyrer furdu, laſinn karl edr Kvon, ſamt ertu í gunſt vid Gud, hann giorer vid þig ſem ſon, og einka born ſín upp teiknud, þer er ei framar von.

Er þitt runnid Æfeglas, áttu þeſs ad gæta, ad einsl penker ſem Elias, þá oftſókn vard ad mæta, af Jofre og Jesſabel, minum fedrum Kappinn kvad, mig koſtulegre ei tel, ſætur Drottinn ſtádu um þad, ſál mín fare vel.

Heilagt dæme er ad heyra og ſiá, hvorſu Job var prúdur, í fyrerlitning ſlaturlá, ſe og bornum rúdur, ſem holdſinnis heilbrigde: Herraus sagde hann, hond tók millde, þad hún let ádnr í tie, nú er ſked hanns nádug villd, Nafn hanns bleſſad ſe.

Ablsinar þó hrorne her, holds í veikum fæte, sálinn í Gude alheil er, alldradur sig því fæte, og huxe heimvon á,

enn þó kroppuſt Elleraún, til andláts hilie
þiá, eru á himnum ærinn laún, eylífann
Gud ad ſiá.

Jannann máta álit þú, Ellemædde
bróder, þer mega ad ſannu þykia nýt,
þíner hager góder, þvi hin efre ár, á
frægu hofde eru forklárud, fegre ſkegg og
brár, ſkipad hefur gódur Gud, ad gofga
hin hvítu hár.

Elle króna þeſſe þín, þer er gefinn til
ſóma, ſem álftarfidur á þer ſkín, óvird
ei þennañ blóma, hygg ad helldur ſnart,
ad oll þín hegdun hvít og hrein, hróſe
þygda art, ſo hiartad ſlhe i hvorre grein,
hreckia edlid ſvart.

Þvi hefr Gud þer liúfur lient, lángann
tima og alldur, ad yrdiz þeß ſem hefr þig
hendt, af hreckium nockrum valldur, ef
fyrr hefur fundez þú; þída Drottinns þá
bidlund, med þockum taktú nú, Ellinn
er þer óſkaſtund, ef þú bidr í trú.

Ellinn má vel æſkunnar, Endurfædíng
heita, margur úngur vondur var, eñ vel lærde
opt ad breyta, þá áleid alldurdóm, og
er ſá ſæll ſem fær til freſt, og frid fætt
Nádartóm, ſíns úngdóms ad bæta breſt,
ſo breytnin verde from.

Tímanlegt er lucku lán, lángañ alldur
hlióta,

Hlióta; enn ógudlegum áudnurán, ef æfiñ fyrr vill þrióta, enn hlaúpid hálfnad er, reide Dróttinns ránglátz Manns, ríraz lætur fier, Guds so hlióda glogt til sañs, grimmar hótaner.

Nabal vard hinn nfske þegn, Naúmlnginn sá ríke, bráddaúdur, so fór af fregn, **Pharao** þeirra líke, fargadiz líka fiótt; einnim **Chore** og **Abiram**, um þá vard og sfiótt, sem Egyptsks Frums þad illsku hram, allt daúdt var um Nótt.

Enn lángliffinu lofad er, med lucku og góvum Nádum, þeim fiórda Bodord fylla her, og fara ad Drottinns rádum, Grædarinn gloggt so tier: Jardrikid sem ódals arf, eignaz högværer, þar med er Guð þeirra athvarf, sem þreytaz grá hærder.

Lángafar **Christi** fyrer flód, fræg stan alldur hlutu, þá var Jordin græn og gód, gieda þeirra nutu, **Adam**, **Enos Seth**, einnenn **Mahalaleel**, **Lamech** og **Jareth**, **Matusalem** traústann tel, og trúlynds **Noa** eg get.

A olldum seinne æfe skamt, þar miñe þreidu, af lífvogum þó seger samt, sadder hedann deydu, sem **Abraham** epter flód; odiadiz **Job** í anda hýr, áriñ

morg og gód; sá í hærstre birtu býr, so biessar sína þiód.

Johannes í sinne sión, sá þá gomlu olldúnga, liómande fyrer lambsinns trón, líka so sem únga, enn voru þeir eg tel, sem loguduz her med lánggædt líf, og líduz under hel, enn þeim gengur nú epter líf, eylífiega vel.

Eins mun Drottinn áunazt þig, í elle þinnar raúnum, hann hefur gefed þer siálfann sig, og sælu heited laúnum; ef þú þolugur þreir, þo lemstur og daúda legge hann á, þad lækna þegar þú deyr, veit hann best hvad þig vill þiá, og þecker brotinn reir.

Barátttu góda hefur þú heid, og her epter muntu krýndur, af er hlaúpid æfku skeid, einninn figurinn syndur, so fiestallt fullkomnad, hedann af fram hura má, ad hverfa lande ad, og hofn sem villtu hitta á, himnaríke er þad.

Vid ordid Drottinns æ þer hallt, ef þú villt þar lenda, stirkur í trúnne standa skallt, og stodugur allt til enda, hólpinn þú ert þá, epter þreyting þessa lífs, þú skallt hvillder fá, útlegd þegar lidinn er lífs, landsvist Drottne hiá.

Þadan af mun þer elle eymd, armædu

ei

ei giora, helldur sorg og hugraún gleymd, þó heilbrigdur munt bera, og ángur í anda sinn, ei mun sliófgaz upp frá því, þín áugna skarpleikinn, heyrn og mælskann ferst og frí, og fagur líkaminn.

Siá þinn Gud hefur gædskugiarn, gefed þer æfe lánga, ad umsnúiz þú eins og barn, og inn meger skann gánga, í helgann himnasalz enn ómegd þína lát þer liúft, ad lída so sem skal, þo þer skinduum þyke hriúft, í þessum eymdadal.

O siór hreinn med áungvann þióst, er úngbarnanna líke, sins Drottinns sem sygur brióst, sá er í himnarike, tignarmesiur mann, vanfæran þó vit og mál, vanta kunne þann, hanns endurfædda edla sál, erfir himna rann.

Fyrst þer allur forlar þinn, fyrre Mannadómskraptur, sem blaútt og veslegt broder mimi, barn ert ordinn aptur, þenk um þá ímynd, ad algior sert í allre dygd, eins og nýfædd kind, sem vit hefur ei ad veita sygd, vidskild alla Synd.

Æfedagsinns er þín stund, ellefta nú kominn, huxa því á Herrans fund, heimfor þína og dóminn, og gior nú gott af þer, á himnum so ad safner siód, en sof e lengur her, þiónustu Gude þína blód, það sem epter er.

Helgra Karla bæminn dýr, drag til brehtne hinnar, lengur enn Madurinn lifer. Hamms tír, af lofe gudrækninnar, Jacobs haf lund her, trúar skál þín hondiñ hraúst, halldu Gude ad ser, þad fasta lát ei fangtak laúst, fyrr enn hánn blessar þer.

Annad her eg einninn tek, Israels dar dæme, breyt sem þeir med blídu þel, bleſſa þitt afkvæme, og alla Herranns hiord, þíner Nidiar þurfa mest, þessa bænagiord, því fodursinns Arnan bygger best, bornunum hús á jord.

Abraham fyrer andlát sitt, ollu ráda stafade, og er því rád, því opt er hitt, erfingjunum skade, ef ei er álnum skipt, athuga þetta ádur enn þer, er í burtu kippt; ef hýdz tilfære betur fer, ad boru þín bære gipt.

Tobias kende helgann hátt, hollum arfa sínum, þá hina yngre eins þú átt, med áminníngum þínum, ad draga á Drottinns veg; Med Kóngsmanninum Knýr þín hiú, til Christum seu ei treg, gamallra Manna gódgiord sú, Gude er þægeleg.

David laúngum dapur bad, Drottin gleym mer eige; áttu ad giora einniñ þad, á hormúngar dege, ad hrópa í himiniñ, í

Neyd-

Neydinne þig nálægeʒ, Naúdhiálpare þitt, ſá ſem bad þá ſáladeʒ, ſiálfann ſodurinn.

Af því hin er ellinn lit, ordinn ſo ſem Svanur, þeigiande ecke i ſorgum ſit, ſíngiande er hann vanur, opt um æfe ſætt, enn mót daudanum mitúkaſt þó, margur hefur þeß gætt, ellerauner ádur enn dó, eins feck **Simeon** bætt.

Enn þá þú ert uppgeſinn, og aller kraptar dofna, dvínar ad Kvolde dagferdinn, í Drottne áttu ad ſofna, ſem **Jacob** liúinn á leid, á Mork let hvílaz móduſt bein, Morgundagſinns beid, hann ſitt lagde hofud á ſtein, og hafde aúngvá neyd.

Hiálprædeſinns hellann kær, Herrann **Jeſus** kallaz, daúdanns ſoefn þer verdur vær, ef von og trú þín hallaz, á þann edla Stein, himnaſtigann þá hitter ond, enn hvorke ſorg ne mein, hollds þó ſlitne og hennar bond, hvíla í Jordu bein.

So miked ſkal ſagt um ſinn, ad ſefa raúner kalla, hærſte ſálar hyrder minn, hugge þá nú alla, ſem elle þvíngar þrá, ſo hlukre epter Herranns fund, heiminum lauſer frá, dapre bid eg í daúdanns ſtund, Drottin bleſſe þá.

Fyrer æru dygd og aúdnulag, elleprydd-

ra Manna, og gamallra Kuenna heiðurs hag, sem hugvit olldúngaunn, dyrdum Drottne se, þiente oß úngum þeirra ráð, í þægu uppfostre; blessadur enn med bæn og dáð, biarga Christninne.

Dyrd se Gude og heidur hár, hann allmargann lídur, lenge fram í elle ár, og idrunar þeirra bídur, sem annars færiz þiott, ef yfer þá felle í æskutíd, medann athæfid er liott, til batnadar þof lætur lýd, lifa og deya úr sótt

Gud þeim hugre gefe til Nád, gamallra dygder virda, og þydra fedra þarfleg ráð; enn þeirra elle styrda, annazt eins sem ber: heyr nú Drottiun hvors eg bid, þá hiálpinn Manna þver, þá strax take þínar vid, þydar Náðiargiør.

Eigna eg þenniann **Elledict**, elsku Fodur minum, orvasa manne opt er hryggr, í alldurdóme sínum, þvi óska eg þess, ad **Magnus** fyrer munne ser, mæle hródrar veß, helgar munu hellst á mer, hrína hæner Prests.

Alldur þiðda eg befel, under Drottins Náder, mína Fedur tvo sem tel, er taka ad hrærna háder, og þeirra vísin velk, blómgiz þeirra stóinleg frægd, þá falne hold sem eyk, sauna sinne sálarhægd, þá sofne úr óstirkleik.

Á enda er kliáður óður Mín, Ellefu skal heyra, þeim sem hafi er þrátt kvedin, þydur Gud, unun veita, glede og hugar hæd, bid eg þeirra endiz all, eyma med fride og frægd, so koner fine í liósins holl, líf fulla Nægd.

Elle-Diktur.

Auctoris.

Heyrdu fader ad himnum mig, huggarinn aumra þioda, hiálpadu mer ad heidra þig, af hiartanns grund, med liúfre lund, þú gafz mer alla æfestund, ordid þitt hid góda.

Það lifande fád var læknisbót, og lífgun sálu minne; þó klaga eg hitt af hiartanns rót, ad harla lítid, var fú tíd, þann Kosta dryck eg keundiz vid, komimm úr hyrdslu þinne.

Því komed er nú ad Kvolde dags, eg kann það gisrla finna, þó ád eg vilde leita lags, ad lækna það, strax stad, sem Salomon vlse vkur ad, fyrer heikleik augna minna.

Eskann vard mer ecke trú, eg eydde tímanns blóme, gálaús miog, það græt eg nú, enn gomlum er, hugbót her; kome sú tíd hann siáe ad ser, í sínum alldurdóme.

Samt þó hef eg seint adgád, og Salomons rád ei hallded, enn ad vill dynia ellin brád, því augna sýn, hrorin ar mín, því sýg eg nú Herra af hug tik þín, so hægiz Synda giallded. Þeir

Þeir fárlegu tímar fara í hönd, sem fróde Madurinn sagde, þó mig hafe sú þýding vond, þanninn frekt, her til bleckt, ad elle hef eg enn alldrei þeck, utann á þessu bragde.

Sól og Túnglid skiniz Mer, so sem ad birtu tíne, stimid þad fyrer augum er, eins og ský, velldur því, laugaz tárum líka í, þo lesturinn bóka dvíne.

Vakturar hússinns hendur tvær, nú hafa ei þrótt ad vinna, helldur stalldamnhrærde eg þær, medann hraustur var, til þarfa þar, síst þad rækte sem mer bar, enn sonur Guds bót mun finna.

Þeir sterku bogna finn eg frekt, ad ætur styrdna míner, æskann hefur mig eñ þá bleckt, því af eru logd, glímubrogd, sá ádur þóktiz fær vid slogd, saúskur nú gánge tíner.

Milnur fæcka, falla tenn, eg finn ad Jaxlinn skeikar, sem moludu fordum margar senn, maganum bravd, nóg í navd, þeirra hús eru ordnn aúd, so af eru barnaleikar.

A strætum luktar standa dyr, nú stoda ei ferder lángar, Karl er hnepptur heima kyr, hvorge nær, reikad fær, Herra veit mier heiller hær, eg hafe ei giorder rángar.

Mol-

Molunar þer nú minka hlióð, þá munurinn ókyrt ræder, þyke mer hindrun þeige góð, því ad eg vil, bera mig til, minu giora á mále skil, enn margur ad gomlum hæder.

Renar giorvallt raddarlag, so rámur Karl má þegia, sigur geiblann serhvorn dag, se hann þá, heimskum hiá, spott og dár mun fullskiott sá, þeir fússa og vid honum sveja.

Saúmgvara dætur byrgiaz brátt, þá bæde eyrun dofna, enn fuglinn galar þá furdu hátt, fer so þá, ecke má, syrir kulda og mæde Karlinn sá, klæd sár heima sofna.

Sionargluggur aúgad er, þaú ódum dymmaz bæde, mer sú plága makleg er, því medann eg sá, bækur á, idkan hafde eg aúngva þá, so ædre mentan næde.

Mun þá blómgaz **Mandeltre**, þá madur er grár af hærum, Grashoppum þó þyngre se, þad eru bein, krept og sein, því solur og skorpinn súl med Kvein, fær hann litla æru.

Þeir gánga um kring sem kveda af sorg, so kvein er sárt ad heyra, bæde um Stræte, tún og torg, trege er þá, í hvorre krá, borinn er út um síder sá, so segir ei af honum meira.

Þvi

Þó ſé eg nú loks hvad **Salomon** vill, med **Silfur ſnwruna** meina, þo mig hafé bl[illegible]ckt ſú berhſkanns ill, hún Broſtin er, ſundur her, þad alldurs blóm-id fólna fer, ſem fegurdar ſkart má greina.

Og **Gullkedian** þornar þá, er þrýt-ur þygdanæmi, hvad ſkarpſinnadur vel ſkina má, ſá ſkinugur var, þída þar, af lærdum heyrde liſtugt ſvar, og lifande epterdæme.

Enn nú er mer ſkom ad ſkíra frá, min ſkióla lak vid brunna, hvad þad gott eg heyrde og ſá, hvarf í vind, þvi er nú blind, hyggian min ſem horfinn lynd, þar heidur er gott ad kynna.

Her nærſt veit eg hliódid breſtur, hrap-ar ad daprum daúda, er eg nú her ſem giniar geſtur, æfinn leid, furdugreid, ód-um fram um æſku ſkeid, ſo ending verde daúda.

Salomons er ſú meining merk, þad mejgum vier giorla ſkilia, áminning ſo ſtrung og ſterk, medann ſendr blóm, æſk-adu fróm, hann bidur vier hrædumz dóm-anns róm, Drottinns ſtundum vilia.

Of ſeint verdur opt ad gád, enn óbót ſtundum vors daúda, kemur á margann biſ-na brád, þvi bid eg nú enn, konur og menn

menn, giorum ver idran aller señ, fyr-
er Dróttinns dreirann raúda.

Af hiarta græt eg Herra minn, þá
hormúng sárra naúda, ad ei hef eg
dóminn óttaz þinn, ne ógnar pín, reide
þín, enn ódum lídur æfinn mín, allt
ad doprum daúda.

Í daúdanns neyd þú minniz mín,
miúklega eg þeß beide, Jesus fyrer þá
eymd og pín, sem á þer lá, verru hiá,
ad mýkia alla mædu þá, mier þú hiezt
med eyde.

Þá hverfur bæde heyrn og mál, hef
eg ei megn ad ræda, medtak Jesus
mína sál, so mege eg med frid, skiliaz
vid, í daúdanns ógn þú legg mer lid,
og láttu hann mig ei hræda.

Jesus þú sem ert vort líf, og upp-
rijsann vor sanna, fyrer áfokn diofuls
allre hlíf, einkum þá, vert mer hiá, í
andlátstíma er aungu má, orka fulltíng
manna.

Þitt sæta ord mer se þá bót, samn-
lega allra meina, því helld eg lengst í
hiartaüs rót, þú heiter ad sá, skule ei siá,
daúdanns kvol þó fare her frá, í fag-
nadar fælu hreina.

Fel eg mig nú med fullre trú, fader

á heydur þinar, og allt þad lán mer unntet þú, áſtmaun hvorn, Komu og horn, þín: Miſkun ſie þeim milduz vorn, þó nálgu lífe linne.

Þá ſkaparinn vill eg ſkiliez vid, min ſkinſom born á lífe, af innſtum tórum eg þeß bid, Jeſu minn, fyrer milduleik þinn, gef þaú ende alldur ſinn, ſo yfer ei ſmánin driſe.

Eg loſa þig æ fyrer aúdnu þá, er ord þitt letzt þeim kenna, ſlocke þeſſum þad mun hiá, og þeirra lid, halldaz vid, þú leid þaú oll í lífſinns frid, þó lyktar heiminu þenna.

Kys eg ad aller chriſtner menn, fyrer kraptinn orda þinna, þá mer tiltrúder ádur og enn, þad edla Sád, færa á lád, þádiz Jeſu þína Nád, ſo þig mege blídann finna.

Eyliſ dyrd og æraun meſt, ſe einum Gude ad vanda, ſá faderinn Náda barnid beſt, let bera vor mein, hvor ſem ein, heim laufnaca heims ſe loſaisrd hrein, med liſande heilsgum Anda.

A enda ſende eg ELLEDJKT, ſú óſk min halldz lí lenge, ad mer og þeim ſe minneligt, ſem mál er ad, hýra þad, ſied hef eg Krád hvad Cyrus kvad, þá ſá hann á Cræſus geuge.

A enda dagrid hyre hvor, vort hánger líf á þrade, og enn þó gánge allt í kiór, þá er ſá meir, ſæll er deyr, heilaglega, enn hinn er þreir ſyr her ſkal enda Kvade.

CHARITAS IN DEO QVIESCENS

edur

Kiærleikans Anægia i Gude.

Einfaldlega yfirvegud, vt af Ordum hins H. Jobs, i hanns Bookar 1 Cap. v. 21.

DRottenn gaf.

DRottenn burt-took.

Sie Nafn DRottenns veg-samad.

Geist innheft 2 Skild.

Prentud i Þvi konungl. privilegerada Books Pryckerie ad HRAPPSEY, af Gudmunde Jonssyne, 1784.

BODLEIAN
19 5 1904
LIBRARY

I.

Drottenn gaf.

Reikande Hugar-hiol,
Heim vidann yfirfer,
enn finnur undet Soul, eckert sem fullnæger, Sokmiude Saalarennar, og Harme heim sem Brioosted ber.

Aflvana Páuka tvi, (had sitt má stilla Pijn), hef eg nu Hæder i, Herra Gud, upp til hijn. Par sem eg veit ad vera, kroptug Huggunar Medol mijn.

Guddómleg Giædska þín, gaum-
giæfi hvors eg hid, Ord, Hug og And-
vorp mijn, eſi ſkalſur, leid og ſtyd. Leat
þaug ei fyrre linna, enn Lijknar-Strau-
ma þijna vid.

Nóa Lids Fodur frá, fordum ſend
Dwſa var; Hvorge naun Friſtad fa,
Fluge til Stodvunar; J Ork þvi aptur
ſnere, heimſwſa þangad Hugurenn bar.

Hvar ſkal mitt Hiarta þá, Harms-
Flood nær komed er, utann þier einum
hiea, ætla til Hvijldar ſier? Hvar ſkal
mijn Aſt ſier una? Eilijfur nema Gud
hiea þier!

Lmur þins Aſtar Þels, á ollu vott
ar ſig, Jea, Þrumur Harms og Hels,
hier um vel fræda mig, og þar til aptur
ſkylda, DRotteñ, ad elſka og dyrdka þig.

Lángt fyrr enn Heimur hoofſt,
hugſader þu til mijn, mikt Nafn til
Minnes groofſt, ar Myſkunar Jdur þijn,
ad ſijdar erfa ſkylde, Sælu þea ſem ei
deyr nie dvijn.

Dáſemdar dyrſta Hnoſſ, DRott-
enn þu veitter mier, nær þinn i Kvol
og

og Kross, kiæra Son yttsender. Sköpun og Skijrn hialeita, Skilning og Minne eg feck af þier.

Uppheldes unnter mier. Eg vil það nefna tvent; Fyrst: það sem andlegt er, Ord þitt og Sacrament. Annað: sem innebindur, sierhvað Lijkamans Hogum hendt.

Reikna hier medal má; Manna anna Velgiærder, þær koma þier og fra, þu hefur gefid mier, Astvine elskurijka. Eilijfar sieu Packer þier!

Ein af heim Edlis skiær, Unnusta Christi var; Mijn Fóstur-Móder kiær, (Minningar blessadrar.) Mier af Guds Milde gefin, til Yndes, Heidurs, Adstodar.

Gydlegrar Astar Art, & heñe sierhvor las, Lijferned Ljoss það biart, lyste sem Soolen Glas. Hyn bar med Heidre og Sooma, **Kiærleikanns** Heite *CHARITAS.*

Gydhrædslu dyrre Dyggd, Dagsar sitt prijdde Ged, Ord hañs af Trw og Tryggd, tijdkade og elska red; J þvi Scal Unum hafde, epter þvi breytte Lijferned.

Eins mier frá Ungdoms Tíd, af Henne kennaſt vann, Guds Otte Pecking Þijd, Þioonuſta og Trw a hanu; Umſorgun froom Þvi fylgde, ad fooſtra og audga Lijkamann.

Rett eins og Móder mig, miúkuſtu Hiartans Aſt, umvafde, ſem vid ſig, ſw var og aldrei braſt. Guds naakvæm Naudar Hyggia, til mijn i ollu ſeddann ſaſt.

Tídt gegnum Hennar Hend, Himenſins Bleſſan rann, hvorrar Adhiwkran Aund, Aumſkaddra Aedia vann, alldrei neins Hugſun hryggde, huggade og kiætte vel margann.

Sijſt gefur Tíden tóm, nie Trege Hiartans mier, oll Hennar Aſtverk frómm, og Dyggd ad teikna hier. Þad nægir heirra a Hædum, bæde fullt Tal og Umbun er.

II.

Drottenn burt-took.

Guds Aſtar Gaſa ſw, gagnſom og iúdæl mier, burt er þo numin nu, Naaklæde depur ber, Harmur og Hiartans Trege, hvorvetna kompr aptur er.

Ut þegar endad var, ákvardad Tijma-Skeid, Heime til Hiervistar Heimferdar ſnere aa Leid; So ſkamta Hond eins hærſta, Heill og Anſtreyme Liff og Deyd.

Dáſamlegt Drottenns Rád, diúp fulged, liſt eg hier; Hanns ſende hugr Rnad, Hana til Fóoſturs mier, eñ ſer

Það uppfyllt munde, Eign tóck hañ aptur fijna að sier.

Rjúfande Rauna Reif, þó rate eg biturlig, með því so goodre Giof, Gud hefur sviptа mig; Ei skal eg uñ það mogla, í honum gledur Saalen sig.

Undrast það ecke má, óvitur Hugur Manns, þo Spekin, himneſk, hæ- og heilog Skaparans, ei sijnum Bodum breyte, brekſomum epter Þaunkum hanns.

Náden og Náttúrann, nákvæmar hvalpast að, í því að esla Mann, upp þeim so nøge Stað, sem Drottenn hagað hefur, hvor er sa baña þeim vill það?

Beinleides alltijd ei, áfram sú liggur Braut. Er hun þar Ofær? Nei. Anstreyme, Sorg og Þraut, að greidum Vege verda, þeim sem Frelsarañs Fylgder naut.

Rettvís Náttúra og Náð, nu hafa vottad sig, og Hana Lijfs að Lød, leidt gegnum Dauðanns Stig, enn tjl Eilfir Frama, fyrer þann sorra Missier mig.

I Drottenns Aſtar Barm, iñgeng eg fryar Dyr, hangad vid hegeñ Harm, hræe eg nu meir enn fyrr; I hvi nær Ogn andynur, bleſſudu Vijg blijf eg kyr.

Nu lited get eg giort, Guds Náðar ſkijran Vott, hvad miked Aſt hanns er, audur mier veitte gott, igegnum Hennar Hendur, ſem Daudenn hedann bar nu brott.

Jeg vil og henkia had, hungañ nær Trega ber, hann mun i Hennar Stad, Hiælp veita og Fooſtur mier, hvi framar ſem eg fakna, Moodur-Aſtar ſem miſte hier.

O! hvorſu meir hó má, miñ Hugur gledjaſt vid, farſæla Frelſun hañ, ſem fyrer Andlætid, mijn Jóſtur Móder hrepte, hafenn i Jeſu Fadm og Frid.

Lifs-Mædu ſinnar ſw, ſem tídt i Heime bar, meir alldrei minneſt nu, metrud Nægd Fagnadar, hiæa Drottens hægre Hende, og Lyſteſemd gladvæars Lifnadar.

Fridarenns er hun inn, uñgengenn Porten ſterk, og prijſar ſæann ſinn,

Sigur æ Daudanns Kverk. ЖЧЧþó ei, heldur lifir, heilog dyrkande Drottenns Verk.

So ſtille eg ſomu med, ſem David fordum kvad, Ordum, mitt grætad Gud: Greidt vil eg pegia i Stad, og Orðum ei upplúka, af því þu Drottenn, giørder það.

III.

Sie Nafn Drottens vegsamad.

Minn Fader, goode Gud,
Giædka hvors alldrei dvijn, hædrud vg haableſſud, helg ſieu Verken hijn. Ytt Lof ſkal Ond mijn eſla, Tign hijna priſe Tvngan mijn.

Allt hvad hin Aſtar Hond, unnt
hefur mier og lient, Lijf forer eins ſem Ond, wrheimter hetta tvent: Ad hier til Eru verde, og minne Faderld par med hiem. Rnd

Rád þitt i Myſtum mætt, mig hefur jafnam leidt, eins fyrer ſwort og ſætt, ſiealfum þier mig tilreidt, og til Farſældar Frama, ſierhvoria Lijffens-Gotu greidt.

Grátbikar þennann því, dacklát eg drecka vil, þar ſiyn eg einninn i, Aſ-ſemdar betſtu Skil; Jea, hann er eflauſt auſinn, af þijnum diwpa Nædar-Hyl.

Rádſtofun reyneſt þin, rettvis á allann hætt, þo Hyggia mannleg mijn, moot henne ſpyrne brætt, uns ad Aſ-drifen betſtu, þinn Nædar Tilgang birta brætt.

Eg er því alltíd hier, ánægd med Vilia þinn, hann ſkal af Hiarta mier, hvervetna velkominn, og Nafn þitt nædarfulla, af mier vegſamad ſierhvert Sinn.

Take þitt Fodur-Fáng, framveges nu vid mier, Syefn, Boku, Seſs og Gaang, ſel eg'i Hendur þier, jea, Lijfs og Andar-Efne, annaſt þu giorvoll þar og hier.

Betre þin Aſt er ein, ollu Ver-alldar Fie, ei gefſt mier annar nein,

Unun ad Jardrijke; Þu ert Þð. allt. forgaange mitt Hiartans Traust og Hlutskipte.

O Gud! eg inne hier, allshugar Þock og Þrijs, þijn komenn ad sw er, Uñusta i Paradijs, hvar Hun af Heimsd Armædu, fridals lifer heilog, farsæl, vijs.

Gott sem HUN nytur nu, nær þijnum Vellides Throni, er Nadar Uñbun sw, ad hverre Trwar Sioon, sijna hier sijfelldt hafde, Hun med vakande Hiartans Boon.

Allt Gott sem eg hier naut, og adrer Henne frad, hundradfalldt Henne i Skaut, Hædunum fellur ad; Lof sie þier Gud sem góda, Gisf hefur veitt og teked þá.

Dyrd krind af Dygdum skiær, Daudans vidskilenn Sverd, mijn Fóstur Móder kiær! Minning þin elskuverd, mier skal i Briooste bwa, uns þier eg samtengd aptur verd.

Æ! hvorsu er eg þier, of fiarlæg ordenn nu, spyrjande i Heime hier; Á Hædum lifer Þu, i Gladverd ævarande, Ó hvad fremdar er Sæla su!

Til

Til Pín nær Herrann hár, Hervystar ſtytter Bid, kem eg, úm eilijf Ar, ei ſkilſt Þig framar vid, ſijfellt Þier ſamfagnande, hiá Drottenns Jeſu hægre Hlid.

Una ſkal inn til þeſs, í Elſku, Von og Trw, mijn Saal, og Hugarhreſs, vid Hiartkod mijns Jeſu, og Heiten Orindſande, hvorium eg treyſte af Hiarta nu.

Rósfarfad bleſſad Blód, og Beniar Lauſnaranns, þaug Kior mier gefe good, í Gladværd Himna Rañs, hedañ vor Heime ad fara, og hiá Þier bwa í Fadme hanns.

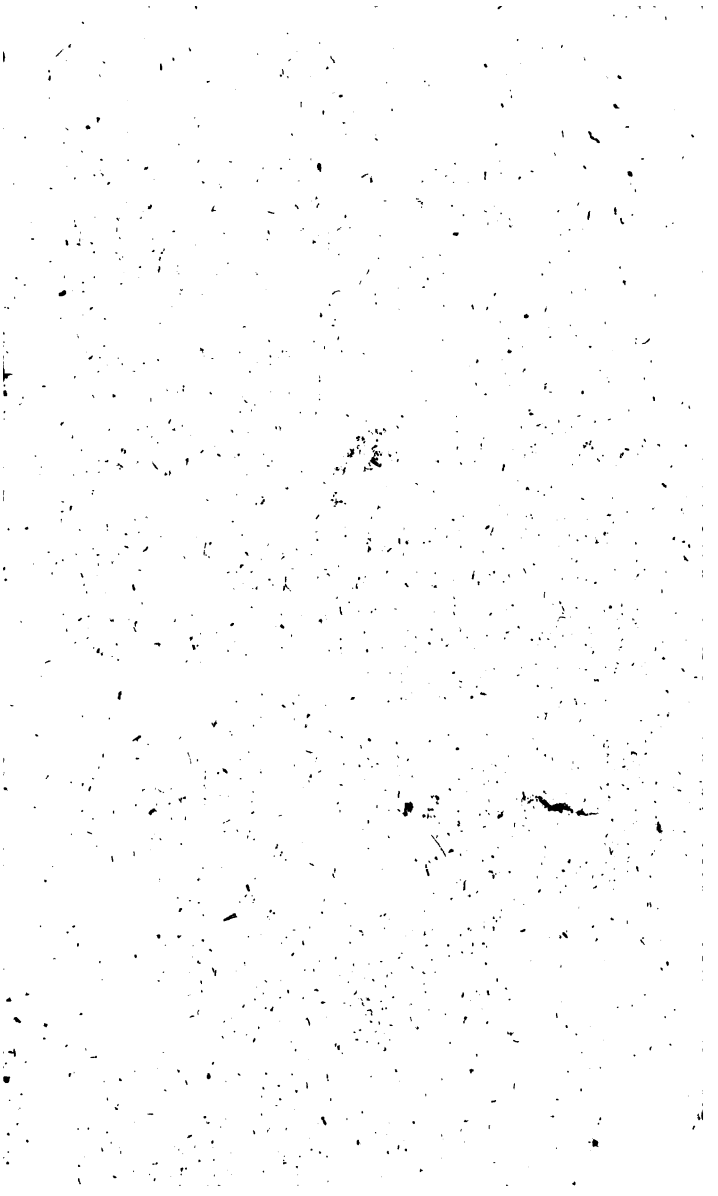

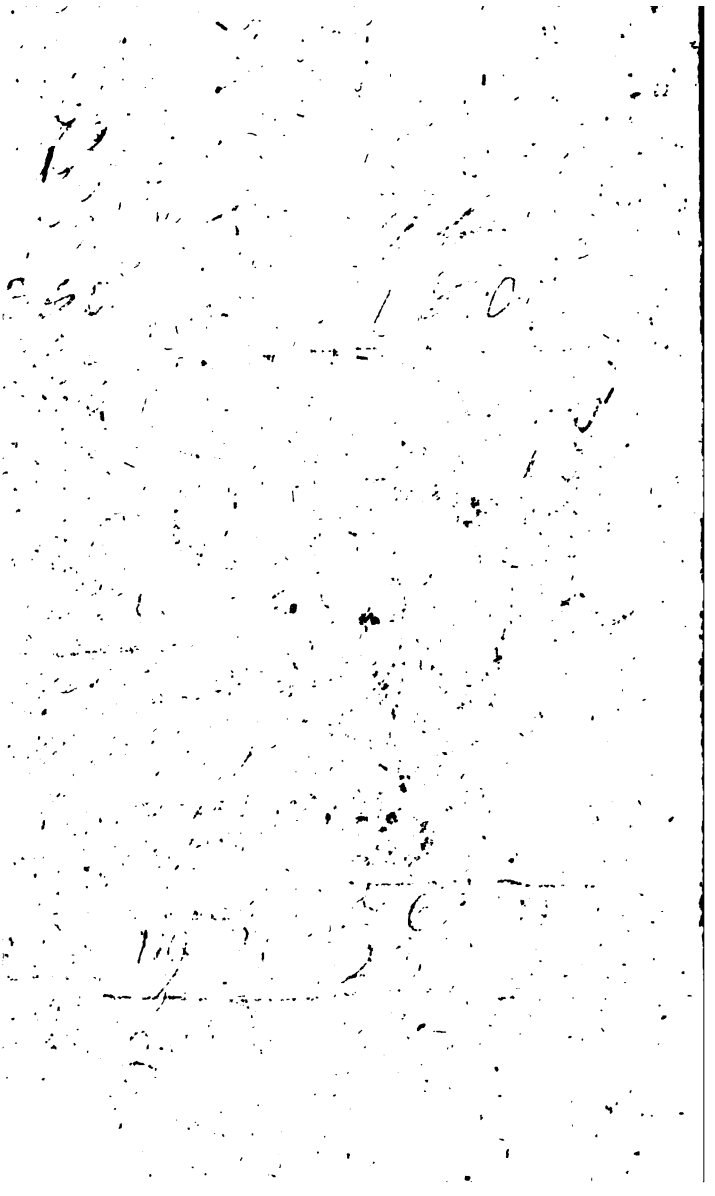

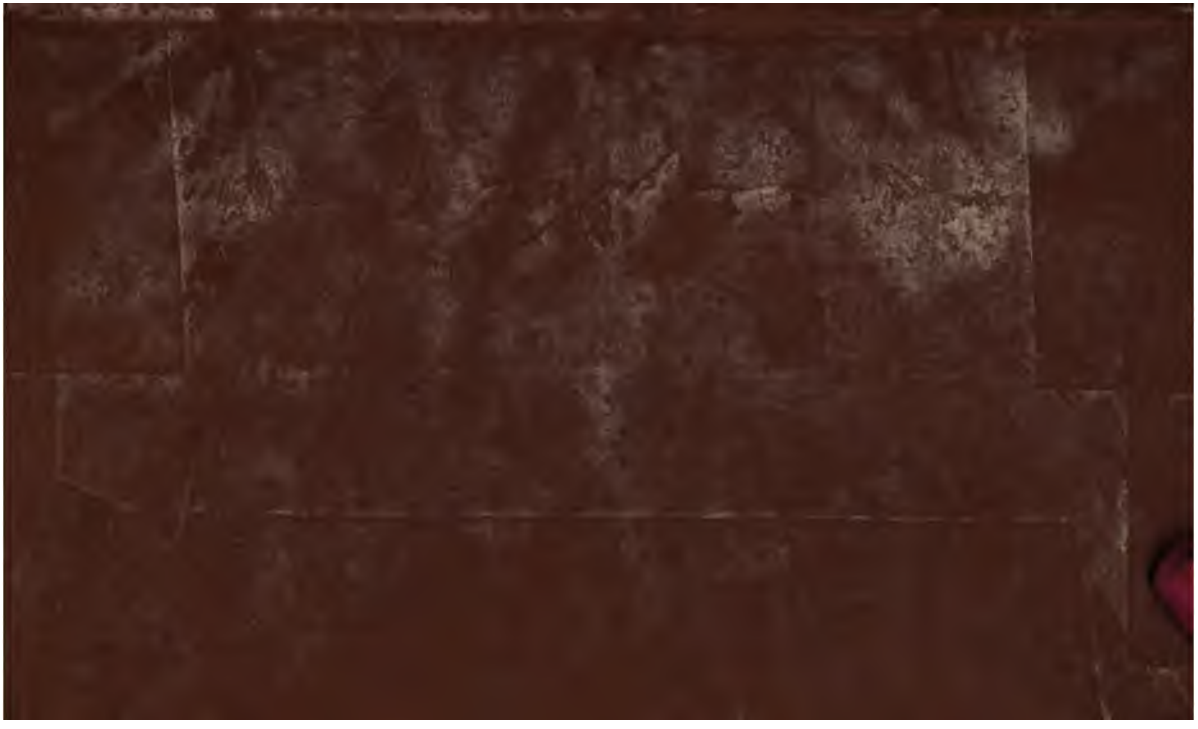

$p_t a_t$

$p_1 a_1 \cdots$

m

æmi í tölum. Brotin sé

m finst þannig:

4)	27	96	36	
3)	27	24	9	
	9	8	3	1

$3 = 12$; $12 \cdot 9 = 20$

egar þannig:

16)	27	96	36
3)	27	6	36
3)	9		12
	3		4

$= 48$; $48 \cdot 3 = 144$; 14

$m = 1728$

$\frac{a_1}{n_1} = {}^{17}/_{27}$	$p_1 = 64$
$\frac{a_2}{n_2} = {}^{5}/_{36}$	$p_2 = 18$
$\frac{a_3}{n_3} = {}^{19}/_{36}$	$p_3 = 48$
$\frac{a_t}{n_t} = {}^{3}/_{64}$	$p_4 = 27$

Brotaeiginarinn

á er summa brotanna =